

Myndighed, hvorefter det kommunale Element, saaledes som den ærede Minister ogsaa har omtalt det, vil være i Flertal, og det maa dog være nogenlunde betryggende. Jeg kan ikke finde det rigtigt at, eller forstaa, hvorledes det ærede Medlem kan have en saa ringe Tillid til disse kommunalt valgte Medlemmer, at han ikke tør gaa ind paa dette Forslag. Det ærede Medlem for Maribo Amts 5te Valgfreds (N. S. Larsen) udtalte sig ogsaa om Vædringsforslagene saavel som om Lovforslaget i dets Helhed væsentligt i samme Retning som Udvalgets Mindretal, det ærede Medlem for Præstø Amts 3die Valgfreds (Veth). Det ærede Medlem nærede ogsaa en stærk Tvivl om, og jeg syntes, han lagde en betydelig Vægt derpaa, at der ikke var nogen ret Betryggelse for, at de Bestemte ogsaa fik fuld Ertatning. Men man kunde jo i saa Henseende indføre en Bestemmelse, der var mere udprøvet og bestemt, for at fikke sig dette, og det er vist ikke Noget i Veien for, at noget Saadant kan blive taget under Overveielse til tredie Behandling. Hvad angaar de Udtalelser, der fremkom fra den høitærede Justitsminister, skal jeg kun sige et Par Ord om en af dem, vedrørende Forholdstallet eller Delingsstallet mellem Staten og Kommunen, hvor Flertallet har sat $\frac{3}{4}$ som Statens Andel og $\frac{1}{4}$ som Kommunens Andel. Der har ogsaa, som allerede tidligere antydet, været Tale om at gaa endnu meget videre, idet man har ment, at det vilde være rigtigt at sætte Forholdstallet til $\frac{9}{10}$ mod $\frac{1}{10}$ eller saaledes, at Statskassen endogaa udrede det Hele. Det kan jo ogsaa komme under nærmere Overveielse, antager jeg, til Sagens tredie Behandling, jeg tror ikke, Flertallet vil modsætte sig den Slags Overveielser. — Jeg skal nu tillade mig nogle almindelige Bemærkninger til, hvad der er udtalt. For det Første forekommer det mig da, at de ærede Medlemmer, der have været i Opposition mod Flertallet, alt for lidt have set denne Sag i Belysning af den nu bestaaende Lovgivning. Jeg skal da her tillade mig at henlede deres Opmærksomhed paa afstillige Ting, som jeg tror, maa være betydelig veiledende for ærede Medlemmer, der ikke have sat sig ind i disse Bestemmelser. Den vigtigste af de nugældende Rettsforrifter indeholdes i Forordningen af 17de April 1782 angaaende smittomme Sygdomme. Med den ærede Formands Tilladelse skal jeg oplæse en Paragraf eller to af denne Forordning, som gælder endnu. Der siges nemlig i dens Nr. 3: „Naar Land-Physicus saaledes (efter at være tilkaldet enten strax af de

Syges Høsbonde og Forsvar, eller og af Provincial-Chirurgo eller hvilken anden Læge, som først har betjent de Syge og bør være pligtige, naar de finde Kjendteegn til en særdeles smitsom Sygdom, da strax at anmelde det for hin erfarer ved egen Undersøgelse, at Sygdommen virkelig er farlig og anstikende, da bør han efter bedste Indsigt føie de tjenligste Anstalter til at hindre Smittens Udbredelse, og til de Syges Helbredelse, saavel ved Lægemidler, som ved særdeles Forrifter, passende til Stedets og Folkens Omstændigheder, i Henseende til Diæten, Renlighed, de Syges Afsondring o. s. v.;“. Det forekommer mig, at der her er lagt en diktatorisk Magt og Myndighed i Landhygei Haand, og det er altsaa det nu Bestaaende. Vilde man være mere tilfreds med at beholde dette end med nu at faae en kommunal Bestanddel valgt ved Siden af Politimester og Læge? det kan jeg ikke tro. Jeg skal endnu med Hensyn til Omkostningerne med den høitærede Formands Tilladelse oplæse et Stykke af samme Forordning. Der staar nemlig i Nr. 9: „Og blive derefter deslige Bekostninger — det er de Bekostninger, der ere foranledigede ved smittomme Sygdomme efter denne Lov af 17de April 1782 — saavel paa frit udleverede Medicamenter, som og paa Lægernes Befordringsstab (de alene undtagne, som medgaa paa at standse en Sygdom, som paa Hoved- og Sædegaaarde maatte udbryde, i hvilket Fald Bekostningerne af Hovedgaards-Tieren selv bør udredes), at beskrive af Amtets samtlige Bøndergods, saavel Selveier- og Fæste- som beneficeret Gods, hvorpaa Summen lignes efter Hartkorn.“ Se, saaledes er det. Her tales ikke om Statstilskud, men det Hele skal lægges paa Hartkornet. Synes man nu ikke, naar man sammenligner den nuværende lovlige Tilstand med, hvad Udvalgets Flertal foreslaar, at der er sket et betydeligt Skridt fremad til det Bedre, navnlig i Retning af kommunalt Selvfyre, som man jo dog maa mene, skulde være nogenlunde en Betryggelse for, at de økonomiske Hensyn blive varetagne, ikke at tale om, at det kun er $\frac{1}{4}$, der skal udredes af Kommunen. Saa har man talte saa meget om Bekostningerne. Ja, hvad faar man i denne Verden uden Penges. Der er maaske kun en eneste Ting, der for Resten er den første Livsfornødenhed, nemlig Luften, som man ingen Penges betaler for. Ellers veed jeg ikke, om der kan nævnes Noget, som er hævet derover, som ikke medfører Bekostning. Hvad for Øbrigt angaar dette saakaldte Indgreb i Eiendomsretten og den personlige Frihed, da skal jeg tillade mig at